

Sygn. akt I CSK 717/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku T. G.

przy uczestnictwie Operatora G.-S. S.A.

w W.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 kwietnia 2014 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania
kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów, konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarga kasacyjna wnioskodawcy oparta została na przesłance istnienia istotnego zagadnienia prawnego z punktu widzenia ochrony własności podmiotów prywatnych pozostających w sporze z organami władzy publicznej, które to wyłącznie na skutek powołania się na tytuł prawny do nieruchomości - bez wykazania jego skuteczności prawnej a nawet jego istnienia - nabywają skuteczne *erga omnes* prawo władania nieruchomością właściciela. Zagadnienie to nie tylko, że zostało niefortunnie sformułowane, ale też nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia

niniejszej sprawy. Tym bardziej, że uczestnikiem przedmiotowego postępowania nie był żaden organ władzy publicznej, a kopię odpisu decyzji Naczelnika Miasta i Gminy R. złożył do akt sprawy sam wnioskodawca.

W orzecznictwie i popierającej go doktrynie podnosi się, że ograniczenie własności na podstawie art. 35 ustawy z 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości mieści się w granicach szeroko rozumianego wywłaszczenia, co wiąże się z trwałością stanu, jaki decyzja stwarza, obejmując sobą każdorazowego właściciela nieruchomości, której dotyczy oraz każdorazowego przedsiębiorcę przesyłowego wstępującego w miejsce pierwotnego adresata decyzji. Takiego rozumienia powyższego przepisu wymaga funkcja, jaką on realizuje, znajdując się w rozdziale piątym wskazanej ustawy o szczególnym trybie wywłaszczenia, a nie w rozdziale szóstym dotyczącym czasowego zajęcia nieruchomości, w którym występuje też pojęcie „oznaczonego czasu” (zob. wyroki SN z dnia 9 stycznia 2008 r. II CSK 432/07, Lex nr 365049 oraz z dnia 21 lutego 2009 r. II CSK 394/08, Lex nr 491553). Istnieje zatem utrwalone stanowisko, że wydanie decyzji mającej podstawę w art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. (zob. też art. 124 ust. 1 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami) prowadzi do trwałego ograniczenia prawa własności nieruchomości, gdyż sprawia, że właściciel ma obowiązek znoszenia stanu faktycznego ukształtowanego przebiegiem urządzeń przez strefę, w której było lub mogło być wykonywane jego prawo (uchwała SN z 20 stycznia 2010 r., III CZP 116/09; wyrok SN z 9 stycznia 2008 r., II CSK 432/07).

W tej sytuacji uznać należy, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki, uzasadniającej przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398⁹ § 1 *a contrario* k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.